

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2023r.,
w sprawie **D.W.**

oskarżonego o czyn z art. 286§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2023r., sygn. akt XVII
Ka 1116/22, uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 21 lipca 2022r.,
sygn. akt II K 903/21

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) obciążyć oskarżonego D.W. kosztami sądowymi postępowania
skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*:

uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Kolejnym wnioskiem wypływającym z powyższego jest to, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na uchylenie wyroku nie jest instancją dokonującą niejako alternatywnego, do sądu odwoławczego, rozpoznania sprawy, lecz kontrolującą wystąpienie przesłanek nakazujących i umożliwiających wydanie rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił większość argumentacji zaprezentowanej w apelacjach oskarżycieli i uznał, że: *„uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwa nie zostało poprzedzone rzetelną i wszechstronną analizą całokształtu ustalonych okoliczności. W takim stanie rzeczy zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, opierał się bowiem na błędnych założeniach. Zeznania świadków czy przedstawione dokumenty zdają się raczej wskazywać na to, że oskarżony zawierając umowy z pokrzywdzonymi nie miał możliwości i zamiaru realizacji przyjętych zobowiązań”*.

Oczywistym jest zatem, że zajmując takie stanowisko Sąd Odwoławczy, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z reguły *ne peius* wyrażonej w art. 454§3 k.p.k.

Jak natomiast wskazano to już wyżej, Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie ma uprawnień do badania czy argumentacja, która doprowadziła do przekonania Sądu Okręgowy o sprawstwie oskarżonego jest bezdyskusyjnie słuszna, niejednokrotnie wszak prowadziłoby to do konieczności prowadzenia postępowania dowodowego, co w tym postępowaniu jest niedopuszczalne. Wystarczające jest tu zatem wskazanie na zachodzenie jednej z przesłanek z art. 437§2 k.p.k. i logiczne uzasadnienie dlaczego Sąd uznał, że opisana okoliczność w sprawie zachodzi.

Co w niniejszej sprawie nastąpiło.

Sąd Okręgowy wywiązał się z tego obowiązku w pełni poprawnie sporządzając bardzo obszerne i rzetelne uzasadnienie swego orzeczenia.

Zupełnie zbędnie skarżący kontestuje stwierdzenia zawarte we wskazanym uzasadnieniu o konieczności powtórzenia przez Sąd Rejonowy czynności procesowych przeprowadzonych w sprawie. Wszak konieczność przeprowadzenia na nowo w całości przewodu sądowego nie stanowi tu przesłanki uchylenia

orzeczenia, ale jest konsekwencją tego uchylenia (do którego doszło w oparciu o inną przesłankę wskazaną w art. 437§2 k.p.k.).

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(Z.K.)

[f.n]